

Tak já se loučím

Pavel Bobek

Jak monzun prošel jsem celý svět
a velkoměsta znám už nazpaměť,
ve všech žil jsem sám chladný, jak jižní pól.
Možná víc.

Mě žádná žena dlouho nezdrží,
mám svůj cíl, dokud dýchám, mám proč žít,
neznám smůlu, smutek a kašlu na světobol.

Jediným zákonem mi bylo chladné ráno,
v kterém začínala má nová pouť
na hrázi přístavní, kde jsem postával jak prázdný šíf.
Dálka nekonečná, to se jen krásně říká,
dokud nezkusíš jak já po ní plout
skončí tam, kde tvé kroky zastaví dívčí boky,
probudí tvé svědomí.
Tak já se loučím, už mě nebudete vídat,
loučím se svým soužením,
loučím se, že nechci města střídat,
pozítří se ožením, óó, pozítří se ožením.

Já měl jsem to ráno v krvi od dětských let,
znal jsem pouze cestu tam a žádnou zpět
a mé rodiče to trápilo, že dělал jsem si, jen co jsem chtěl.
Pro mě klid byl vždycky velkou neznámou,
někdy chtěl jsem se vrátit domů za mámou
a říct jí, co tenkrát v mládí jsem říct neuměl.

Jediným zákonem mi bylo chladné ráno,
v kterém začínala má nová pouť
na hrázi přístavní, kde jsem postával jak prázdný šíf.
Dálka nekonečná, to se jen krásně říká,
dokud nezkusíš jak já po ní plout
skončí tam, kde tvé kroky zastaví dívčí boky,
probudí tvé svědomí.
Tak já se loučím, už mě nebudete vídat,
loučím se svým soužením,
loučím se, že nechci města střídat,
pozítří se ožením, óó, pozítří se ožením,
pozítří se ožením, já, pozítří se ožením,
pozítří se ožením, óó, pozítří se ožením.